

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 644/2015-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. októbra 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], a [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpených Advokátskou kanceláriou [REDAKČNÝ ZNAČENIE], konajúcou prostredníctvom advokáta [REDAKČNÝ ZNAČENIE], ktorou namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj porušenie čl. 149 Ústavy Slovenskej republiky postupom vyšetrovateľky Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava III vo veci vedenej pod sp. zn. ORP-351/2-OVK-B3-2012 a jej uznesením z 31. mája 2013, postupom Okresnej prokuratúry Bratislava III vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Pn 301/12 a jej uznesením z 13. augusta 2013, postupom Krajskej prokuratúry v Bratislave vo veci vedenej pod sp. zn. Kn 263/12 a jej prípisom z 11. novembra 2013 a postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. IV/1 Gn 501/12/1000 a jej prípisom zo 16. januára 2014, a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDACTED], a [REDACTED],
o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. marca 2014 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), a [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“, spolu ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených Advokátskou kanceláriou [REDACTED], [REDACTED], konajúcou prostredníctvom advokáta [REDACTED], ktorou namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj porušenie čl. 149 ústavy postupom vyšetrovateľky Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava III (ďalej len „vyšetrovateľka“) vo veci vedenej pod sp. zn. ORP-351/2-OVK-B3-2012 a jej uznesením z 31. mája 2013 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresnej vyšetrovateľky“), postupom Okresnej prokuratúry Bratislava III (ďalej len „okresná prokuratúra“) vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Pn 301/12 a jej uznesením z 13. augusta 2013 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresnej prokuratúry“), postupom Krajskej prokuratúry v Bratislave (ďalej len „krajská prokuratúra“) vo veci vedenej pod sp. zn. Kn 263/12 a jej prípisom z 11. novembra 2013 (ďalej aj „napadnutý prípis krajskej prokuratúry“) a postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) vo veci vedenej pod sp. zn. IV/1 Gn 501/12/1000 a jej prípisom zo 16. januára 2014 (ďalej aj „napadnutý prípis generálnej prokuratúry“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovatelia 8. marca 2012 doručili oznámenie o podozrení zo spáchania trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa, trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku a trestného činu podvodu „na Slovenskej zdravotníckej univerzite v Bratislave“. Sťažovatelia v trestnom oznámení vyjadrili viaceré podozrení týkajúcich sa najmä porušenia zákona č. 131/2002 Z. z. o vysokých školách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v súvislosti s prijímaním na štúdium druhého stupňa v zdravotníckom študijnom programe „Verejné zdravotníctvo“, s udeľovaním akademických titulov RNDr. a PhDr., s obsadzovaním pracovných miest a uzatváraním pracovných pomerov, s klientelizmom, s uvedením nepravdivých údajov v oznámení verejného funkcionára, s výkonom podnikateľskej činnosti popri výkone funkcie vysokoškolského učiteľa, s konaním rektorky, ktorá „verejne obvinila sťažovateľku ako bývalú zamestnankyňu konania, ktorého sa nikdy nedopustila a z konania, pre ktoré nemala ani dôkazy“, atď., pričom všetky skutky súviseli s dianím na Slovenskej zdravotníckej univerzite v Bratislave, Fakulte verejného zdravotníctva a mali sa ich dopustiť viacerí akademickí funkcionári (dekani, prodekan, rektor).

Následne sťažovatelia (prostredníctvom sťažnosti sťažovateľky z 15. novembra 2012) svoje trestné oznámenie rozšírili o ďalšie podozrenia súvisiace s nezákonným obsadzovaním skúšobných komisií (v rámci sťažnosti sťažovateľa z 3. novembra 2012), súvisiace s podozrením zo spáchania trestného činu marenia spravodlivosti a trestného činu neoprávneného nakladania s osobnými údajmi v rámci súdneho konania o neplatnosť skončenia pracovného pomeru sťažovateľky na Slovenskej zdravotníckej univerzite v Bratislave. Napokon sťažovatelia rozšírili trestné oznámenie o ďalšie podozrenia zo spáchania trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa, porušovania povinností pri správe cudzieho majetku a podvodu „SZU“ a tiež v súvislosti s neoprávneným udeľovaním akademických titulov RNDr. a PhDr. v zdravotníckych študijných programoch na Fakulte verejného zdravotníctva a Fakulte ošetrovateľstva a zdravotníckych odborných štúdií.

Uznesením vyšetrovateľky sp. zn. ORP-351/2-OVK-B3-2012 z 31. mája 2013 bolo podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku trestné oznámenie sťažovateľov odmietnuté s odôvodnením, že nie je dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku.

V napadnutom uznesení vyšetrovateľky sa okrem iného uvádza:

„Na vyššie uvedenom skutkom základe podali oznamovatelia [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]... a [REDAKOVANÉ]... písomné trestné oznámenie adresované na Generálnu prokuratúru SR... Uvedené trestné oznámenie bolo následne prostredníctvom Okresnej prokuratúry v Bratislave III. odovzdané na ďalšie konanie na OKP, OR PZ v Bratislave III. Vyšetrovateľ PZ predmetné trestné oznámenie dňa 18. 10. 2012 v zmysle § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku odmietol. Na základe sťažnosti oprávnenej osoby uznesenie vyšetrovateľa prokurátor v zmysle § 194/1b) Trestného poriadku zrušil.

Vyšetrovateľ PZ opakovane predmetné trestné oznámenie vyhodnotil ako podozrenie zo spáchania trestných činov zneužívanie právomoci verejného činiteľa podľa § 326 Trestného zákona, porušovanie povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 Trestného zákona, podvod podľa § 221 Trestného zákona a ohováranie podľa § 373 Trestného zákona, ktorých skutkov sa mali dopustiť [REDAKOVANÉ] - bývalý dekan Fakulty verejného zdravotníctva SZU v Bratislave... [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] - dekanka Fakulty verejného zdravotníctva SZU v Bratislave... [REDAKOVANÉ].... [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] - rektorka Slovenskej zdravotníckej univerzity v Bratislave...

Podľa § 196 ods. 2 Trestného poriadku...

Na základe uvedeného pristúpil vyšetrovateľ OKP, OR PZ Bratislava III. k postupu podľa ustanovenia § 196 ods. 2 Trestného poriadku a to opakovaným vyžiadáním listinných podkladov v predmetnej veci... ako aj k výsluchu osôb podozrivých zo spáchania predmetných trestných činov... Do spisu boli v predmetnej veci zabezpečené ďalšie potrebné listinné podklady ako aj pracovníčky oddelenia ľudských zdrojov na SZU...“.

Vo vzťahu k podozreniu zo spáchania trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 Trestného zákona bývalým dekanom fakulty verejného zdravotníctva sa v napadnutom uznesení vyšetrovateľky okrem iného uvádza:

«... Vo veci podozrenia zo spáchania trestného činu Zneužívanie právomoci verejného činiteľa podľa § 326 Trestného zákona bývalým dekanom Fakulty verejného zdravotníctva SZU v Bratislave [REDAKOVANÉ], ktorého sa mal menovaný dopustiť tým, že...

...pristúpil vyšetrovateľ v súvislosti s uvedenými podozreniami k výsluchu menovaného podozrivého [REDAKOVANÉ], výsluchu [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] i rektorky SZU [REDAKOVANÉ], ako aj zabezpečeniu na vec sa vzťahujúcich listinných dôkazov, z ktorých opakovane vyplynulo, že:

- v čase vydania rozhodnutia o prijatí [REDAKOVANÉ] na vysokoškolské štúdium 2. stupňa na SZU v zmysle § 56 ods. 2 zákona č. 131/2002 Z. z. o vysokých školách bolo základnou podmienkou prijatia na štúdium absolvovanie študijného programu prvého stupňa. Zákon neukladal žiadne ďalšie podmienky ohľadne absolvovania študijného programu 1. stupňa vysokoškolského štúdia, taktiež určenie ďalších podmienok prijatia na 2. stupeň vysokoškolského vzdelávania v tom čase zákon neukladal...

- všetci 15, nie 18 študenti... boli prijatí na magisterské štúdium v odbore Verejné zdravotníctvo a bakalárske štúdium neštudovali v uvedenom odbore, ukončili Mgr. štúdium v odbore Verejné zdravotníctvo v roku 2008 a teda na Mgr. štúdium boli prijatí v roku 2006/2007 a teda pred nadobudnutím účinnosti podmienky stanovenej v § 57 ods. 7, vzhľadom k čomu na uvedených študentov v čase ich prijatia na Mgr. štúdium, neplatila podmienka absolvovania prvého stupňa vzdelania v príslušnom študijnom odbore;

- z predložených listinných materiálov vyplýva, že právo udeľovať tituly PhDr. a RNDr., bolo SZU priznané rozhodnutím č. CD-2009-35247/36781-sekr. zo dňa 7. 9. 2009 vydaného ministrom školstva SR...

... SZU má v súčasnosti akreditované študijné programy, po ktorých absolvovaní sa udeľuje titul magister a tak má v súlade s § 53 ods. 9 právo udeľovať po úspešnom vykonaní

rigoróznej skúšky zodpovedajúci akademický titul... Na SZU sa v uvedenom období udeľoval po úspešnom absolvovaní rigoróznej skúšky v študijnom odbore Verejné zdravotníctvo titul RNDr. a v študijnom odbore Ošetrovateľstvo titul PhDr. [REDACTED]

[REDACTED] bol po úspešnom vykonaní rigoróznej skúšky v odbore Verejné zdravotníctvo udelený v roku 2010 titul RNDr. Rovnako bol rovnaký titul po úspešnom absolvovaní rigoróznej skúšky udelený titulu ďalšiemu absolventovi odboru Verejné zdravotníctvo [REDACTED]. V súvislosti s vyššie uvedeným, že zrejme, že [REDACTED] [REDACTED] aj [REDACTED] boli udelené tituly v súlade so zákonom...

- žiadosť o zaradenie [REDACTED] do špecializačného odboru Zdravie pri práci bola podaná 16. 09. 2009. Diplom v špecializačnom odbore Zdravie pri práci mu bol udelený dňa 27. 10. 2009 rozhodnutím vedenia univerzity. Toto rozhodnutie bolo v súlade s uznesením kolégia rektora zo dňa 08. 06. 2005 pod bodom č. 7, ktoré riešilo udelenie špecializácie členom prvej skúšobnej komisie pri nových špecializáciách. Bývalý dekan FVZ [REDACTED] nerozhodol o prijatí a zaradení [REDACTED] do špecializačného odboru Zdravie pri práci, iba podal návrh na zaradenie a o prijatí rozhodlo vedenie SZU v Bratislave. V uvedenom období neexistovala podmienka 3 rokov praxe...

- bývalý dekan FVZ SZU v Bratislave v roku 2009 rozhodol o prijatí [REDACTED] [REDACTED] priamo do magisterského štúdia v študijnom programe „Verejné zdravotníctvo“ po absolvovaní bakalárskeho študijného programu... Uvedená študentka bola prijatá po 1. septembri 2007 a teda po nadobudnutí účinnosti § 57 ods. 7 zákona č. 131/2002 Z. z., podľa ktorého môže do zdravotníckeho študijného programu ísť len o prijatie z príslušného študijného odboru, t. j. z bakalárskeho študijného programu „Verejné zdravotníctvo“. Fakulta verejného zdravotníctva na dodržiavanie ustanovenia zákona 131/2002 Z. z. v znení neskorších predpisov pri prijímacom konaní definované v § 57 prijala viaceré opatrenia... Napriek uvedeným opatreniam pri preverovaní dodržiavania zákona č. 131/2002 Z. z. v znení neskorších predpisov bolo v jednom prípade zistené nedodržanie § 57 ods. 7, keď na magisterské štúdium bola po zmene zákona po 01. 09. 2007 prijatá uchádzačka, ktorá nebola absolventkou bakalárskeho štúdia v odbore Verejné zdravotníctvo... Na základe vyššie uvedeného je zrejme, že v procese

kontroly podmienok prijatia študenta došlo k zlyhaniu ľudského faktora. Za kontroly uvedených prihlášok sú zodpovedné referentky pedagogického odboru... O prijatí študenta na štúdium vyššie uvedeného študijného programu rozhoduje v zmysle ustanovenia § 58 ods. 6 zák. č. 131/2002 Z. z. o vysokých školách a o zmene a doplnení niektorých zákonov dekan fakulty. V období prijatia uvedenej študentky bol dekanom FVZ SZU v Bratislave [REDAKOVANÉ] Menovaný nebol disciplinárne riešený za porušenie právneho predpisu vzhľadom ku skutočnosti, že v čase zistenia uvedených skutočností už nebol zamestnancom SZU v Bratislave. Vyšetrovateľ PZ má za to, že vzhľadom ku skutočnosti, že išlo o jednotlivé pochybenie v rámci prijímacieho konania na SZU a vzhľadom ku skutočnosti, že kontroly prihlášok sú zodpovedné referentky študijného oddelenia..., nie je možné na základe skutočnosti, že bola menovaná študentka následne rozhodnutím dekana prijatá na štúdium v odbore „Verejné zdravotníctvo“ kvalifikovať ako trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 Trestného zákona...

- v rokoch 2006 až 2010 nebol a ani doposiaľ nie je na FVZ SZU v Bratislave nikto zaradený vo funkcii vedúceho Katedry manažmentu a ekonomiky zdravotníctva, pričom v uvedenom období boli, ako aj v súčasnosti doposiaľ sú zamestnanci katedry v priamej riadiacej pôsobnosti dekana. [REDAKOVANÉ] poverila vedením Katedry manažmentu a ekonomiky zdravotníctva na FVZ písomným poverením zo dňa 30. 11. 2010 [REDAKOVANÉ], ktorá v tomto období vykonávala funkciu dekana, s účinnosťou od 01. 12. 2010...

[REDAKOVANÉ] bol poverený riadením katedry manažmentu a ekonomiky zdravotníctva FVZ SZU v Bratislave od 01. 12. 2010 do 31. 05. 2011, pričom v uvedenom období, teda po dobu 6 - mesiacov poberal aj príplatok za riadenie... V období od novembra 2006 do októbra 2010 nepoberal žiadne riadiace príplatky a pôsobil ako vysokoškolský učiteľ - odborný asistent na Fakulte verejného zdravotníctva Slovenskej zdravotníckej univerzity v Bratislave a nevykonával žiadnu funkciu, ktorú riadi priamo dekan.

Vzhľadom k vyššie uvedenému je bezpochyby preukázané, že bývalý dekan FVZ SZU v Bratislave [REDAKOVANÉ] sa svojim konaním trestného činu zneužívanie právomoci verejného činiteľa podľa § 326 Trestného zákona nedopustil.»

... je bezpochyby preukázané, že bývalý dekan FVZ SZU v Bratislave [REDACTED] sa svojim konaním trestného činu... podľa § 237 Trestného zákona nedopustil.».

Vo vzťahu k podozreniu zo spáchania trestných činov podľa § 326 a § 237 Trestného zákona dekankou fakulty verejného zdravotníctva sa v napadnutom uznesení vyšetrovateľky okrem iného uvádza:

„... sa mala menovaná dopustiť tým, že umožňovala výkon funkcie vedúceho Katedry... [REDACTED] bez úspešného vykonania výberového konania a tak vykonávala svoje právomoci spôsobom odporujúcim § 5 ods. 9 zák. č. 552/2003 Z. z. a prekročila svoju právomoc ustanovenú pre výkon funkcie dekanky... rovnako sa v súvislosti s vyššie uvedeným sa mala dopustiť porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku, ktorého sa mala dopustiť tým, že spôsobila SZU škodu... zaradením [REDACTED] do funkcie vedúceho zamestnanca vo vyššej funkčnej a platovej triede ako aj neoprávneným vyplácaním príplatku za riadenie a ako dekanka FVZ SZU spolu s [REDACTED] zadovážila siedmim absolventom zdravotníckeho študijného odboru Verejné zdravotníctvo na FVZ SZU na základe absolvovania rigorózneho skúšky vykonanej pred nadobudnutím účinnosti zmeny zákona č. 131/2002 Z. z... nadobudnutie titulu PhDr. a tým zadovážila uvedeným študentom neoprávnený prospech, pričom vykonávala svoje právomoci spôsobom odporujúcim zákonu č. 131/2002 Z. z. bolo preukázané, že:

- ako už bolo vyššie uvedené [REDACTED] nebol nikdy vedúcim katedry, bol iba poverený vedením Katedry... V uvedenom období poberal [REDACTED] aj príplatok za riadenie, na ktorý mal vzhľadom ku svojmu pracovnému zaradeniu nárok. V inom období [REDACTED] príplatok za riadenie nepoberal;

- ako už bolo uvedené FVZ mala platnú akreditáciu na udeľovanie Mgr. titulov a teda mala právo po úspešnom absolvovaní rigorózneho skúšky udeľovať aj príslušné tituly...

Vzhľadom k uvedenému je preukázané, že [REDACTED] [REDACTED], svojim konaním nenaplnila znaky skutkovej podstaty žiadneho z uvedených trestných činov.“

Vo vzťahu k podozreniu z trestného činu podvodu podľa § 221 Trestného zákona a zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť „[REDAKOVANÉ]“, sa v napadnutom uznesení vyšetrovateľky okrem iného uvádza, že

«... na základe predložených listinných podkladov ako aj výsluchu osoby [REDAKOVANÉ] preukázané, že

[REDAKOVANÉ] v čase výkonu verejnej funkcie nebol zamestnancom univerzity. Zamestnancom univerzity sa menovaný stal až od 01. 09. 2006, pričom členom dozornej rady v štátnom podniku [REDAKOVANÉ] bol v čase od 01. 04. 2005 do 11. 08. 2006. roku 2005 bol zamestnaný organizáciou [REDAKOVANÉ] a od roku 2006, teda od 01. 09. 2006 bol zamestnancom SZU, pričom v tomto období už nevykonával funkciu člena dozornej rady. Oznámenie verejného funkcionára sa podávalo spätne na rok 2006 v marci 2007, pričom nakoľko menovaný bol od 01. 09. 2006 zamestnancom SZU uviedol, že ho na výkon danej funkcie uvoľnila SZU. V súvislosti s podnikateľskou činnosťou [REDAKOVANÉ] a skutočnosťou... je potrebné podotknúť, že [REDAKOVANÉ] nepredložil SZU písomné oznámenie, že popri pracovnom pomere v SZU vykonával aj inú zárobkovú činnosť, ktorá by mohla mať k predmetu činnosti zamestnávateľa konkurenčný charakter a to v zmysle § 83 ods. 3 Zákonníka práce... [REDAKOVANÉ] vykonáva aj inú zárobkovú činnosť a to od 01. 09. 2007, ale tá nemá konkurenčný charakter, nakoľko univerzita neposkytuje zdravotnú starostlivosť v odbore gynekológia pôrodníctvo.

Vo veci podozrenia zo spáchania trestného činu... podľa § 326 Trestného zákona osobou [REDAKOVANÉ], ktorého sa mal menovaný dopustiť prijatím vysokoškolského diplomu v magisterskom študijnom programe „Verejné zdravotníctvo“ a akademického titulu „magister“, akademického titulu „RNDr.“ a špecializačného diplomu v špecializačnom odbore „Zdravie pri práci“ bez splnenia podmienok... a v súvislosti s uvedeným mal seba obohatiť tým, že uplatňovaním neoprávnene získaných vysokoškolských diplomov a špecializačného diplomu sa dostal do vyššej funkcie/funkcií a to všetko na škodu majetku SZU, pričom takto konal

ako predseda Akademického senátu FVZ, ktorý bol zodpovedný za výkon kontrolnej činnosti voči vedeniu FVZ je zrejmé ako už bolo vyššie uvedené,

- že [REDAKOVANÉ] získal všetky uvedené vysokoškolské diplomy a teda aj tituly v súlade z vtedy platným zákonom, rovnako v súlade so zákonom získal špecializačný diplom v odbore Zdravie pri práci.

Vzhľadom k uvedenému je zrejmé, že konaním [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] nedošlo k naplneniu žiadnej z vyššie uvedených skutkových podstát trestných činov, ani k naplneniu skutkovej podstaty iného trestného činu.».

Vo vzťahu k podozreniu zo spáchania trestného činu ohovárania podľa § 373 Trestného zákona, ktorého sa mala dopustiť rektorka Slovenskej zdravotníckej univerzity v Bratislave „tým, že verejne obvinila [REDAKOVANÉ] ako bývalú zamestnankyňu z konania, ktorého sa táto nikdy nedopustila...“, sa v napadnutom uznesení vyšetrovatelky okrem iného uvádza, že sa preukázalo, že rektorka «... uverejnila na stránke školy nasledovné vyjadrenie: „Nedávna relácia RTVS Reportéri odvysielaná 7. novembra 2011, v ktorej bývalá zamestnankyňa SZU obvinila univerzitu z nezákonného udeľovania titulov prekvapila a rozhorčila, ale aj zneistila našich zamestnancov i študentov. Jej obvinenia týkajúce sa aj funkcionárov fakúlt sme starostlivo prešetrili a tie sa jasne ukázali, ako ničím nepodložené a nepravdivé. Takéto obvinenia so všetkou rozhodnosťou odmietame. Na všetkých fakultách SZU boli a sú prijímaní študenti do riadne akreditovaných študijných odborov a ich štúdium, ako aj udeľované tituly boli a sú v súlade s platnými zákonmi. Chceme vyhlásiť, že ani takéto kroky nás neodradia od nastúpenej cesty skvalitniť a zefektívniť našu prácu. Vytvoríme všetky podmienky preto, aby naši študenti mohli úspešne študovať, dosiahnuť zaslúžený titul a byť úspešní na trhu práce.“ ako reakciu na príspevok Univerzitná aféra v relácii Reportéri, ktorý odvysielala na dňa 07. 11. 2011 STV Jednotka v ktorej vyjadrovala [REDAKOVANÉ] svoj názor na udeľovanie vysokoškolských diplomov na SZU.

V reakcii na danú reláciu uverejnenú na stránke školy rektorkou SZU nie je uvedené žiadne meno a teda rektorka v žiadnom prípade neobviňuje konkrétnu osobu z nejakého protiprávneho konania, taktiež vo svojej reakcii neuverejnila žiadne informácie, ktoré by

svojím obsahom mohli poškodiť dobré meno oznamovateľky. Rektorka SZU vyjadrila na stránke školy po odvysielaní predmetného príspevku svoje stanovisko k informáciám odvysielaným v danom príspevku, čo vzhľadom k postaveniu rektora bolo odôvodnené. Rektorka SZU vo svojom výsluchu uviedla, že: „Po vysielaní relácie Reportéri som mala veľa telefonátov so strany študentov, ktorých relácia zneistila, či môžu na našej univerzite študovať, či nám nezoberú akreditáciu. Ja som ako rektorka SZU cítila povinnosť utlmiť túto situáciu a vyjadriť svoj názor na to, čo [REDAKOVANÉ] uviedla. Ja som v uvedenom príspevku [REDAKOVANÉ] nemenovala a nie som si vedomá, že by som v ňom uviedla niečo, čo by mohlo [REDAKOVANÉ] nejako poškodiť“. V súvislosti s uvedeným je ešte potrebné podotknúť, že nesprávna formulácia „obvinila“ v súvislosti s výrazom, ktorý vyslovila rektorka v reakcii na právne názory vyslovené oznamovateľkou v predmetnom príspevku uverejnenom v relácii Reportéri však svojou intenzitou ešte nezakladá spôsobilosť značnou mierou ohroziť vážnosť oznamovateľky u spoluobčanov, poškodiť ju v zamestnaní, podnikaní, narušiť jej rodinné vzťahy alebo jej spôsobiť vážnu ujmu, vzhľadom k čomu nedošlo konaním rektorky k naplneniu skutkovej podstaty trestného činu Ohováranie podľa § 373 Trestného zákona a ani k naplneniu skutkovej podstaty žiadneho iného trestného činu.».

Vo vzťahu k podozreniu zo spáchania ďalších trestných činov, ktorých sa mala dopustiť rektorka, sa v napadnutom uznesení vyšetrovateľky ďalej okrem iného uvádza:

«... na sťažnosť oznamovateľky [REDAKOVANÉ] zo dňa 07. 02. 2012 na porušovanie všeobecne záväzných právnych predpisov na Slovenskej zdravotníckej univerzite.... bola oznamovateľke zaslaná odpoveď v zákonom stanovenej lehote dňa 19. 06. 2012, ktorú si oznamovateľka prevzala dňa 22. 06. 2012;

- kvalifikačné predpoklady na zaradenie zamestnanca do 14. platovej triedy... [REDAKOVANÉ] v čase uzatvorenia pracovnej zmluvy ku dňu 12. 09. 2011 spĺňal, o čom svedčia i priložené listinné dôkazy;

- [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktorí pracujú na Katedre právnych dejín na Vysokej škole zdravotníctva a sociálnej práce sv. Alžbety, kde je vedúcim katedry [REDAKOVANÉ] sú synmi rektorky SZU.

██████████ učí externe na Vysokej škole zdravotníctva a sociálnej práce sv. Alžbety cca. 8 rokov a ██████████ cca 5 rokov, pričom obaja sú absolventmi PhD. práve na uvedenej škole. ██████████ pôsobí na vysokej škole dlhšie obdobie ako je ██████████ vedúcim katedry. Predmetná zmluva s ██████████ bola uzatvorená v decembri 2010 a teda už v čase pôsobenia ██████████ a ██████████ ██████████ na Vysokej škole sv. Alžbety v Bratislave. Rektorka SZU vo svojom výsluchu absolútne odmietla akúkoľvek spojitosť medzi uzatvorením predmetnej zmluvy a pracovnými pomermi jej synov na predmetnej vysokej škole;

- rektorka SZU, ako rektorka štátnej vysokej školy je povinná predkladať majetkové priznania zriaďovateľovi SZU čo je v tomto prípade Ministerstvo zdravotníctva SR, nakoľko ústavný zákon č. 357/2004 Z. z. sa v zmysle svojich ustanovení čl. 2 ods. 1 písm. a) a čl. 7 ods. 5 písm. d) vzťahuje iba na rektorov verejných vysokých škôl. SZU je v zmysle zákona č. 401/2002 Z. z. štátnou vysokou školou. Rektora štátnej vysokej školy ústavný zákon ako verejného funkcionára povinného plniť jeho ustanovenia neurčuje. Rektorka SZU pravidelne podáva majetkové priznania zriaďovateľovi o čom svedčia aj priložené listinné dôkazy;

- zákon č. 131/2002 Z. z. o vysokých školách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov uvádza: „Vysoká škola, ktorá ma akreditovaný študijný program, po ktorého absolvovaní sa udeľuje titul magister, má v súlade s § 53 ods. 9 právo udeľovať po úspešnom vykonaní rigoróznej skúšky zodpovedajúci akademický titul.“ O priznaní práva udeľovať konkrétny akademický titul po úspešnom vykonaní rigoróznej skúšky sa nerozhoduje. SZU má v súčasnosti akreditované študijné programy, po ktorých absolvovaní sa udeľuje titul magister a tak má v súlade s § 53 ods. 9 právo udeľovať po úspešnom vykonaní rigoróznej skúšky zodpovedajúci akademický titul. Nakoľko mala aj v minulosti akreditované študijné programy, po ktorých absolvovaní sa udeľuje titul magister, citované právo mala aj doteraz. A teda aj v období rokov 2006 - 2010, kedy súčasná rektorka SZU pôsobila ako dekanka FOZOŠ SZU. Ako už bol uvedený zákon vo vtedy platnom znení neurčoval, ak titul je možné absolventovi akého odboru udeliť po absolvovaní rigoróznej skúšky.

Vzhľadom k vyššie uvedenému je bezpochyby preukázané, že rektorka SZU v Bratislave sa svojim konaním trestného činu zneužívanie právomoci verejného činiteľa podľa § 326 Trestného zákona nedopustila.

Vo veci podozrenia zo spáchania trestného činu podľa § 237 Trestného zákona, ktorého sa mala rektorka SZU [REDAKOVANÉ] dopustiť tým, že si nesplnila povinnosť vyplývajúcu z jej právomoci dodržiavať vyššie uvedené všeobecne záväzné právne predpisy v súvislosti so zaradením [REDAKOVANÉ] do 14. platovej triedy a neefektívnym vynaložením verejných prostriedkov je, ako už bolo vyššie uvedené preukázané, že [REDAKOVANÉ] v čase uzatvorenia pracovnej zmluvy dňa 12. 09. 2011 zákonom stanovené podmienky splňal. V súvislosti s uzatvorením zmlúv s [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] je preukázané, že zmluvy boli uzatvorené dňa 30. 12. 2010, kedy v zmysle platnej legislatívy nebolo zverejňovanie zmlúv povinné... vzhľadom k čomu sa nepreukázalo, že by sa rektorka v súvislosti s danými konaniami dopustila spáchania trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku alebo iného trestného činu...

Vo veci podozrenia zo spáchania trestného činu marenia spravodlivosti podľa § 344 Trestného zákona, ktorého sa mala rektorka... dopustiť spolu s neznámym páchatelom tým, že ako rektorka SZU... bolo preukázané na základe výsluchu rektorky SZU, vedúcej pracovníčky oddelenia ľudských zdrojov [REDAKOVANÉ] a ďalších na vec sa vzťahujúcich dôkazov, že [REDAKOVANÉ] bola identifikačná karta č. 00979 prevzatá dňa 14. 09. 2010.... Identifikačnú kartu mala menovaná u seba až do dátumu jej odovzdania opätovne na oddelenie ľudských zdrojov a to dňa 22. 09. 2011, kedy si prevzala aj potvrdenie o skončení pracovného pomeru. Tento postup sa používa bežne u každého zamestnanca... Uvedené potvrdenie o prevzatí identifikačnej karty pripravila pani [REDAKOVANÉ] na požiadanie právneho zástupcu SZU [REDAKOVANÉ] v kópii na uvedené súdne pojednávanie, pričom pred súdom predložila uvedené [REDAKOVANÉ]. Originál karty, potvrdenie o prevzatí ako aj výstupného listu (potvrdenie o odovzdaní karty) predložila pani [REDAKOVANÉ] vyšetrovateľovi pri výsluchu. Originál, ktorý menovaná predložila sa zhodoval s fotokópiou, ktorú predložila [REDAKOVANÉ] ako dôkaz pred súdom v konaní č. 45 Cpr 1/2011 vedenom na OS BA III. Z uvedeného vyplýva, že daným konaním sa

rektorka SZU a ani ďalší neznámi páchatelia, ktorými by v tomto prípade mali byť pracovníčka oddelenia ľudských zdrojov pani [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] nedopustili trestného činu marenia spravodlivosti podľa § 344 TZ ani žiadneho iného trestného činu.»

Vo vzťahu k podozreniu zo spáchania trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 Trestného zákona, ktorého sa mala dopustiť dekanka Fakulty ošetrovateľstva a zdravotných odborných štúdií SZU „tým, že: ako dekanka FOZOŠ SZU neoprávnene udelenými akademickými titulmi PhDr. zadovážila svojim absolventom neoprávnený prospech, vykonávala svoje právomoci spôsobom odporujúcim zákonu č. 131/2002 Z. z. a prekročila svoju právomoc ustanovená zákonom č. 131/2002 Z. z.“, sa v napadnutom uznesení vyšetrovatelky uvádza, že bolo preukázané, že «... SZU bolo priznané právo udeľovať akademické tituly v rigoróznom konaní rozhodnutím č. CD-2009-35247/36781-sekr. zo dňa 7. 9. 2009 vydaného ministrom školstva SR... O priznaní práva udeľovať konkrétny akademický titul po úspešnom vykonaní rigoróznej skúšky sa nerozhoduje. SZU má v súčasnosti akreditované študijné programy, po ktorých absolvovaní sa udeľuje titul magister a tak má v súlade s § 53 ods. 9 právo udeľovať po úspešnom vykonaní rigoróznej skúšky zodpovedajúci akademický titul. Nakoľko mala aj v minulosti akreditované študijné programy, po ktorých absolvovaní sa udeľuje titul magister - medzi nimi aj odbor Verejné zdravotníctvo, citované právo mala aj doteraz. Podľa § 53 ods.9 prvá veta: „Absolventi študijných programov, ktorí získali titul „magister“ alebo obdobných študijných programov v zahraničí, môžu vykonávať rigoróznou skúšku, ktorej súčasťou je aj obhajoba rigoróznej práce v študijnom odbore, v ktorom získal vysokoškolské vzdelanie, alebo v príbuznom študijnom odbore“, a teda absolventi týchto študijných programov mali a majú zo zákona právo vykonať rigoróznou skúšku v príslušných alebo im príbuzných študijných odboroch aj na SZU. Z ustanovenia § 53 ods. 9 zákona (resp. odseku 8 v znení účinnom do 31. 12. 2012) nevyplýva jednoznačne, aké konkrétne akademické tituly má právo tá-ktorá vysoká škola udeľovať, keď má priznané zodpovedajúce právo podľa § 83 ods. 1 zákona. Zákon teda neurčoval aký titul majú získať absolventi jednotlivých nelekárskych odborov po absolvovaní rigoróznej skúšky. Na SZU sa v

uvedenom období udeľoval po úspešnom absolvovaní rigorózneho skúšky v študijnom odbore Verejné zdravotníctvo titul RNDr. a v študijnom odbore Ošetrovateľstvo titul PhDr. a teda, že uvedeným konaním a teda udeľovaním titulov úspešným absolventom rigorózneho konania nedošlo dekankou FOZOŠ SZU k naplneniu trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 Trestného zákona a ani žiadneho iného trestného činu.».

V záverečnej časti napadnutého uznesenia vyšetrovateľky sa uvádza:

„Opakovaným preskúmaním trestného oznámenia, vyhodnotením listinných dôkazov, výsluchov podozrivých osôb a ďalších na vec sa vzťahujúcich dôkazov s poukazom na vyššie uvedené neboli zistené formálne znaky žiadneho Trestného činu, na základe ktorých by mohol byť vyslovený záver, že došlo k spáchaniu konkrétneho trestného činu. Formálne znaky, t. j. znaky uvedené v zákone, sú obligatórnym znakom trestného činu, ktoré trestný čin musí s poukazom na ustanovenie § 8 Trestného zákona spĺňať. Ak tento znak chýba nemožno hovoriť o trestnom čine.

V súvislosti s posudzovaným oznámením je na mieste konštatovať, že podľa zásady voľného hodnotenia dôkazov upravenej v § 2 ods. 12 Trestného poriadku závažnosť, význam a dôkaznú silu dôkazov hodnotia orgány činné v trestnom konaní a súd podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Ide o zásadu, ktorá sa uplatňuje vo všetkých štádiách trestného konania a vzťahuje sa nielen na súd ale aj na orgány činné v trestnom konaní. Orgány činné v trestnom konaní hodnotia dôkazy z hľadiska ich zákonnosti, závažnosti, pravdivosti a vierohodnosti. Postup orgánov činných v trestnom konaní pri voľnom hodnotení dôkazov a dôvodnosť vnútorného presvedčenia sú preskúmateľné nadriadeným orgánom v odvolacom konaní, resp. v konaní o sťažnosti, a nesprávnosť vyhodnotenia dôkazov môže byť dôvodom na zrušenie rozhodnutia.

V danej veci je potrebné uviesť, že začať trestné stíhanie vo veci možno len vtedy, ak zo skutočností uvedených v trestnom oznámení možno vyvodiť podozrenie zo spáchania trestného činu a zároveň z trestného oznámenia možno vyvodiť konkrétne skutkové okolnosti vyžadované ustanovením § 199 ods. 3 Trestného poriadku...

Nakoľko v posudzovanom prípade neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali začatie trestného stíhania a umožňovali uvedením nevyhnutných skutočností postaviť skutok, ktorý by bolo možné subsumovať pod niektorú zo skutkových podstát uvedených v osobitnej časti Trestného zákona, bolo potrebné vo veci rozhodnúť tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto uznesenia a podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku trestnú vec odmietnuť.“

Uznesenie vyšetrovateľky o odmietnutí trestného oznámenia napadli sťažovatelia sťažnosťami, pričom zároveň namietali zaujatosť vyšetrovateľky. O sťažnostiach sťažovateľov rozhodla okresná prokuratúra uznesením sp. zn. 1 Pn 301/12 z 13. augusta 2013 tak, že ich v časti týkajúcej sa väčšiny podozrení podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodné zamietla a v časti týkajúcej sa skutkov kvalifikovaných ako podozrenie zo spáchania trestného činu porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 237 Trestného zákona im vyhovel a v tejto súvislosti príslušnú časť napadnutého uznesenia vyšetrovateľky zrušila a uložila vyšetrovateľke, aby vo veci znovu konala a rozhodla.

V napadnutom uznesení okresnej prokuratúry sa vo vzťahu k podozreniu zo spáchania trestných činov bývalým dekanom fakulty verejného zdravotníctva okrem iného uvádza:

„... Vyšetrovateľ PZ rozhodol o odmietnutí trestného oznámenia na základe trestných oznámení a ich príloh, zadovážených listinných dôkazov nachádzajúcich sa vo vyšetrovacom spise, sťažností a ich príloh, ako aj doplnil dokazovanie v zmysle usmernenia dozorovaného prokurátora. Zo zadovážených dôkazov vyplýva, že [REDAKOVANÉ] ako bývalý dekan sa nedopustil konania, ktoré by zakladalo trestnoprávnu zodpovednosť v zmysle § 326 Trestného zákona. Zákon č. 131/2002 Z. z. o vysokých školách účinný v čase spáchania skutku... neriešil situáciu ako postupovať v prípade, keď je študent prijatý bez splnenia predpísaných podmienok do druhého magisterského stupňa štúdia...“

K tvrdeniu oznamovateľov o skutočnosti, že v čase prijatia syna [REDAKOVANÉ] tento už vedel, že je zvolený za budúceho dekana, a aj napriek tomu umožnil prijatie svojho syna, uvádzam, že v danom čase nebolo v jeho kompetencii rozhodovať o prijatí budúcich študentov... V danej relácii je potrebné poukázať aj na skutočnosť, ktorá je z hľadiska skúmania trestnoprávnej zodpovednosti relevantná, a to premlčanie trestného stíhania podľa § 87 ods. 1 písm. d) Trestného zákona... Z uvedeného vyplýva, že v čase kedy malo dôjsť k spáchaniu skutku, neboli splnené zákonom predpokladané skutočnosti, ktoré by zakladali trestnoprávnu zodpovednosť... Ohľadne skutku kedy mali byť prijatí 15 študenti, do študijného odboru pre ktorý nespĺňali podmienky, uvádzam, že vyšetrovateľ PZ okrem skúmania naplnenia zákonných znakov trestného činu, mal skúmať aj predpoklad na trestnú zodpovednosť prípadného páchatela a to tak, ako je uvedené vyššie. Zánik trestnosti činu, pričom vzhľadom na skutočnosť, že k prijatiu študentov došlo k rokoch 2006/2007, trestnosť činu, z ktorého je podozrivý bývalý dekan zanikla najneskôr posledným rozhodnutím o prijatí v roku 2012...

Vzhľadom na uvedené skutočnosti v danej časti hodnotím uznesenie vyšetrovateľa PZ ako vecne správne a z dôvodu nemožnosti vedenia trestného stíhania považujem za nadbytočné hodnotiť prípadnú trestnoprávnu rovinu konania osoby podozrivej. Ohľadne nezákonného udeľovania titulov uvádzam, že nie je možné stotožniť sa s argumentáciou vyšetrovateľa PZ uvedenou v odôvodnení jej uznesenia o možnosti udeľovania sporných titulov PhDr. a RNDr., nakoľko ako vyplýva zo zadovážených dôkazov, nebolo SZU priznané rozhodnutím Ministerstva školstva SR zo dňa 07. 12. 2009 právo udeľovať vyššie uvedené tituly. Na druhú stranu je potrebné uviesť, že akademický senát SZU schválil v rámci študijného poriadku možnosť udeľovania titulov PhDr. a RNDr. pre absolventov magisterského štúdia po vykonaní rigorózneho skúšky v súlade s ust. § 15 ods. 1 písm. b) zákona č. 131/2002 Z. z. o vysokých školách, pričom tento bol riadne zaregistrovaný Ministerstvom zdravotníctva SR podľa § 45 ods. 4 písm. a) zákona č. 131/2002 Z. z. o vysokých školách. Podľa § 103 ods. 4, ods. 7 zákona č. 131/2002 Z. z. o vysokých školách účinného v čase spáchania skutkov... V danej relácii teda vyvstala otázka, či SZU bolo oprávnené udeľovať tituly v zmysle § 53 ods. 8 písm. a) a c) zákona č. 131/2002 Z. z. o vysokých školách účinného v čase udeľovania titulov, pričom je zrejmé, že sa jednalo

o legislatívnu medzeru, ktorá bola odstránená až novelou daného zákona. K naplneniu skutkovej podstaty trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 Trestného zákona sa vyžaduje, aby páchatel konal úmyselným spôsobom, pričom v konkrétnom prípade nie je možné vyvodiť úmysel v trestnoprávnej rovine konkrétneho subjektu... Zároveň je potrebné uviesť, že k reparácii takéhoto pochybenia štátneho orgánu však nie sú príslušné orgány činné v trestnom konaní, tak isto orgány činné v trestnom konaní nie sú oprávnené odnímať tituly, ktoré boli získané v rozpore so zákonom.“

Vo vzťahu ku konaniu rektorky Slovenskej zdravotníckej univerzity sa v napadnutom uznesení okresnej prokuratúry okrem iného uvádza:

„Ohľadne konania rektorky [REDAKOVANÉ] uvádzam, že z vykonaného dokazovania je jednoznačne preukázané, že rektorka svojim konaním nenaplnila znaky prečinu ohovárania podľa § 373 Trestného zákona. Trestného činu ohovárania podľa § 373 Trestného zákona, sa páchatel dopustí, ak o inom oznámi nepravdivý údaj, ktorý je spôsobilý značnou mierou ohroziť jeho vážnosť u spoluobčanov, poškodiť ho v zamestnaní, v podnikaní, narušiť jeho rodinné vzťahy a spôsobiť mu inú vážnu ujmu... Príspevok, ktorý bol uverejnený ako reakcia na televíznu reláciu, nemohol ohroziť sociálny status oznamovateľky, nakoľko z neho nevyplývali skutočnosti, ktoré by mohli byť subsumované pod danú skutkovú podstatu prečinu ohovárania podľa § 373 Trestného zákona...“

Vyšetrovatelka PZ v rámci vykonaného dokazovania sa zamerala aj na skutočnosť, či rektorka porušila svoje povinnosti tým, že zaradila [REDAKOVANÉ] do 14. platovej triedy, bez splnenia kvalifikačných predpokladov. Zo spisového materiálu je zistiteľné, že označená osoba spĺňala kvalifikačné predpoklady v rozsahu potrebnom na zaradenie do danej platovej triedy.

Ohľadne skutku zločinu marenia spravodlivosti podľa § 344 Trestného zákona... Vykonaným vyšetrovaním sa nepodarilo preukázať tvrdenia oznamovateľky a to ani vo forme podozrenia...“

V sumarizujúcej časti napadnutého uznesenia okresnej prokuratúry sa okrem iného uvádza:

„Orgány činné v trestnom konaní nie sú oprávnené bezdôvodne zasahovať do práv a slobôd občanov, a teda nie sú ani oprávnené bez zjavných dôkazov začínať trestné stíhanie a vznášať obvinenia osobám, ktoré iná osoba označí za páchatelov, pokiaľ nie je dostatočne odôvodnený záver, že označená osoba spáchala trestný čin... Zásada zdržanlivosti a primeranosti upravená v ust. § 2 ods. 2 Trestného poriadku, nadväzuje na zásadu stíhania len zo zákonných dôvodov uvedenú v odseku 1 a zásadu prezumpcie neviny. Zásada zdržanlivosti a primeranosti sa netýka len osoby obvineného, ale aj ostatných osôb zúčastnených na trestnom konaní (poškodený, zúčastnená osoba, svedok, znalec a pod.). Jej zmyslom je obmedziť zásahy do základných práv a slobôd na najnevyhnutnejšiu mieru...

... Oznamovateľ má právo na podanie trestného oznámenia a orgány činné v trestnom konaní majú následne povinnosť sa ním zaoberať a rozhodnúť o ňom, avšak posúdenie, či skutok naplňa alebo nenaplňa znaky konkrétnej skutkovej podstaty trestného činu je plne v ich kompetencii. Možno preto zhrnúť, že každý má zákonný nárok na to, aby sa jeho podaniami a návrhmi kompetentné orgány zaoberali a aby ich vybavili. Nikto však nemá nárok na to, aby výsledok tohto vybavenia zodpovedal jeho predstave. Skutočnosť, že vyšetrovateľ PZ nepostupoval v súlade s názormi a požiadavkami oznamovateľa a nehodnotil zabezpečené dôkazy v zhode s poškodeným nemôže byť preto kasačným dôvodom, t. j. dôvodom na zrušenie uznesenia vyšetrovateľa PZ...

V ostatnej časti uznesenia vyšetrovateľa PZ, proti ktorému boli podané zo strany oznamovateľov sťažnosti som tieto vyhodnotil ako dôvodné a preto som rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej druhej časti tohto uznesenia. V ďalšom konaní bude potrebné, aby vyšetrovateľ PZ doplnil dokazovanie v rozsahu potrebnom na jeho rozhodnutie. Nakoľko však vykonanie ďalšieho dokazovania presahuje rámec ust. § 196 Trestného poriadku bude potrebné, aby primárne rozhodol podľa § 199 Trestného poriadku a následne vykonával doplnené dokazovanie, okrem iného aj zadovážením ďalších dôkazov od štátnych orgánov, ktoré vykonávajú dozor v rámci ich zákonného zmocnenia.

K požiadavke oznamovateľov na nahliadnutie do vyšetrovacieho spisu uvádzam, že v zmysle § 69 Trestného poriadku je možné umožniť nahliadnuť do vyšetrovacieho spisu len osobám tam taxatívne uvedeným. Z dikcie daného zákonného ustanovenia vyplýva, že nahliadať do vyšetrovacieho spisu je možné len po začatí trestného stíhania v zmysle § 199 Trestného poriadku... Keďže v danom prípade sa jedná o podozrenia z útokov na verejný záujem chránený normami trestného práva, nemôže byť oznamovateľom priznané právo na nahliadnutie do vyšetrovacieho spisu z dôvodu, že sa nejedná o ochranu ich práv. Tak isto je neprípustné, aby sa skrz trestné konanie zabezpečovali podklady pre civilné konania, nakoľko by dochádzalo k zneužívaniu trestného konania na účely konaní, ktoré majú súkromnoprávny základ...“

Keďže sťažovatelia považovali rozhodnutia vyšetrovateľky a okresnej prokuratúry za nezákonné, domáhali sa podnetom na preskúmanie ich postupu krajskou prokuratúrou. Krajská prokuratúra preskúmala podnet sťažovateľov a na tomto základe ho prípisom sp. zn. 1 Kn 263/12 z 11. novembra 2013 ako nedôvodný odložila bez prijatia ďalších opatrení.

V odôvodnení napadnutého prípisu krajskej prokuratúry sa okrem iného uvádza:

„Na podklade Vášho podania zo dňa 06. 09. 2013... som po zaobstaraní na vec sa vzťahujúceho spisového materiálu prokurátora č. 1 Pn 301/12 a vyšetrovateľky PZ ČVS: ORP-351/2-OVK-B3-2012 tento preskúmala v zmysle § 31 zák. č. 153/2001 Zb. o prokuratúre v znení neskorších predpisov.

Z dostupného spisového materiálu zisťujem, že vyšetrovateľka 2. oddelenia všeobecnej kriminality odboru kriminálnej polície OR PZ Bratislava III uznesením ČVS: ORP-351/2-OVK-B3-2012 zo dňa 31. 05. 2013 v zmysle § 197 ods. 1 písm. d) Tr. por. odmietla v celom rozsahu vec Vášho trestného oznámenia...

Dozorujúci prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava III na podklade Vami podanej sťažnosti uznesením sp. zn. 1 Pn 301/12-32 zo dňa 13. 08. 2013 rozhodol tak, že v jeho prvej časti Vašu sťažnosť podanú proti rozhodnutiu vyšetrovateľky PZ zmysle § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. ako nedôvodnú zamietol; v časti druhej, týkajúcej sa potreby

prešetrenia podozrenia zo spáchania trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 Tr. zák. zodpovednou osobou v súvislosti s hospodárením predmetnej verejnej vysokej školy v zmysle § 194 ods. 1 písm. b) ods. 2 Tr. por. napadnuté rozhodnutie vyšetrovatelky PZ zrušil a vrátil jej vec na ďalšie konanie v zmysle § 199 ods. 1 Tr. por...

Na podklade Vášho citovaného podania, doručeného priamo tunajšej prokuratúre som po zaobstaraní na vec sa vzťahujúceho hore citovaného spisového materiálu tento preskúmala, pričom som dospela k záveru, že vydané rozhodnutie dozorujúceho prokurátora možno považovať za odôvodnené a zákonné...

K Vašej námietke súvisiacej s Vašou požiadavkou o nahliadnutie do vyšetrovacieho spisu uvádzam že v postupe orgánov činných v trestnom konaní okresu Bratislava III v tejto súvislosti som pochybenia nevzhládla, pričom akceptujem zároveň stanovisko vyšetrovatelky PZ a dozorujúceho prokurátora k odmietnutiu Vášho nahliadnutia do spisu v pozícii oznamovateľov v štádiu pred začatím trestného stíhania, ktoré Vám bolo zaslané či už prípisom vyšetrovatelky PZ zo dňa 15. 05. 2013 resp. vyjadrené dozorujúcim prokurátorom v jeho rozhodnutí zo dňa 13. 08. 2013 rovnako ako aj pokiaľ ide o posúdenie Vášho postavenia v danom trestnom konaní len v pozícii oznamovateľov. Taktiež zo spisového materiálu nie je zrejmé, že by ste v prebiehajúcim trestnom konaní boli namietali zaujatosť vyšetrovatelky PZ.

Vzhľadom k uvedenému Váš podnet ako nedôvodný odkladám bez prijatia ďalších opatrení.“

Na základe opakovaného podnetu sťažovateľov bol postup orgánov činných v trestnom konaní preskúmaný generálnou prokuratúrou. Generálna prokuratúra prípisom sp. zn. IV/1 Gn 501/12/1000 zo 16. januára 2014 sťažovateľom oznámila, že sa stotožnila s rozhodnutiami orgánov činných v trestnom konaní v predmetnej veci a tieto si osvojila, a na tomto základe opakovaný podnet sťažovateľov odložila bez prijatia ďalších opatrení.

V odôvodnení napadnutého prípisu generálnej prokuratúry sa okrem iného uvádza:

„Generálna prokuratúra SR na podklade Vášho podania zo dňa 03. 12. 2013 preskúmala vyšetrovací spis sp. zn. ORP-351/2-OVK-B3-2012, obsah dozorového spisu Okresnej prokuratúry Bratislava III sp. zn. 1 Pn 301/12 ako aj obsah dohľadového spisu Krajskej prokuratúry Bratislava sp. zn. 1 Kn 263/12.

Podanie zo dňa 03. 12. 2013 bolo z hľadiska obsahu (§ 62 odsek 1 Trestného poriadku) vyhodnotené ako opakovaný podnet podľa § 34 odsek 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre, ktorým sa domáhate na preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia prokurátorky Krajskej prokuratúry v Bratislave zo dňa 11. 11. 2013 pod sp. zn. 1 Kn 263/12-11, ako aj postup a rozhodnutia vyšetrovateľa PZ, OR PZ Bratislava III vo veci evidovanej pod sp. zn. ORP-351/2-OVK-B3-2012 vrátane uznesenia zo dňa 31. 05. 2013 a uznesenia prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava III sp. zn. 1 Pn 301/12-32 zo dňa 13. 08. 2013.

V podaní opakovane uvádzate rovnaké argumenty ako v predchádzajúcich podaniach... Vyjadrujete nesúhlas so skutkovými zisteniami orgánov činných v trestnom konaní pokiaľ bolo správne ustálené, že na postavenie dekana v zmysle § 23 odsek 1 zákona č. 131/2002 Z. z. pri vykonávaní samosprávnej pôsobnosti je nutné sa pozerať ako na verejného činiteľa v zmysle § 128 Trestného zákona, pričom vytykate nezákonné vykonávanie samosprávnych pôsobností podľa § 23 odsek 1 zákona č. 131/2002 Z. z. podozrivými osobami dekanom [REDAKOVANÉ], dekankou FO a ZOŠ [REDAKOVANÉ] a dekanky FVZ [REDAKOVANÉ]. Rovnako napádajte skutočnosť, že v konaní podozrivých osôb nebolo zistené úmyselné aktívne konanie s cieľom rozhodovať v rozpore s v tom čase platnou právnou úpravou. Namietate, že prokurátorka krajskej prokuratúry nereagovala na všetky Vaše námietky, orgány činné v trestnom konaní sa nezaoberali možnosťou posúdenia konania aj ako neoprávnené nakladanie s osobnými údajmi použitím obrazovej podobizne bez súhlasu [REDAKOVANÉ]. Vyjadrili ste taktiež výhrady k podozreniu z prečinu ohovárania podľa § 373 Trestného zákona v súvislosti s reakciou na zverejnenú televíznu reláciu, či podozrenie zo spáchania zločinu marenia spravodlivosti podľa § 344 Trestného zákona v súvislosti s uvádzaným predložením identifikačnej karty zamestnanca, ktorá mala byť sfalšovaná, súdu do konania o návrhu na neplatnosť skončenia pracovného pomeru. Taktiež ste namietali, že prvotné rozhodnutie vyšetrovatelky PZ podľa § 197 odsek 1

písm. d/ Trestného poriadku (nesprávne ste uviedli podľa § 196 odsek 2 Trestného poriadku) nebolo vydané v 30-dňovej lehote, keďže trestné oznámenie ste podali v podateľni Generálnej prokuratúry SR dňa 08. 03. 2012 a uznesenie bolo vydané 31. 05. 2013.

Súčasne namietate, že orgány činné v trestnom konaní sa nezaoberali námietkou zaujatosti voči vyšetrovatelke a rovnako nebolo možné, aby [REDACTED] nazrela do vyšetrovacieho spisu.

Generálna prokuratúra SR po splnení prieskumnej povinnosti konštatuje, že Váš opakovaný podnet nie je dôvodný.

Zo spisového materiálu je zrejmé, že uznesením vyšetrovateľa PZ zo dňa 31. 05. 2013 sp. zn. ORP-351/2-OVK-B3-2012 bolo podľa § 197 odsek 1 písm. d/ Trestného poriadku odmietnuté Vaše oznámenie týkajúce sa podozrenia zo spáchania trestných činov zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 Trestného zákona a iné v súvislosti s konaním podozrivých osôb tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti uznesenia vyšetrovatelky PZ preto, že vo veci nebol dôvod na začatie trestného stíhania, ani na postup podľa § 197 odsek 2 Trestného poriadku.

Proti citovanému uzneseniu ste podali sťažnosť, ktorú prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava III uznesením sp. zn. 1 Pn 301/12-32 zo dňa 13. 08. 2013 podľa § 193 odsek 1 písm. c/ Trestného poriadku zamietol ako nedôvodnú v častiach podozrenia zo spáchania trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 Trestného zákona a iné a súčasne podľa § 194 odsek 1 písm. b/, odsek 2 Trestného poriadku zrušil uznesenie vyšetrovatelky PZ v časti týkajúcej sa potreby prešetrenia podozrenia zo spáchania trestného činu porušovania povinnosti pri správne cudzieho majetku podľa § 237 Trestného zákona, z ktorej je podozrivá zodpovedná osoba v súvislosti s hospodárením predmetnej vysokej školy a vrátil jej vec na ďalšie konanie v zmysle § 199 odsek 1 Trestného poriadku.

Následne vec preskúmala Krajská prokuratúra v Bratislava, ktorá Váš podnet dňa 11. 11. 2013 pod sp. zn. 1 Kn 263/12-11 ako nedôvodný odložila. V tejto súvislosti je potrebné konštatovať skutočnosť, že podnet nebol vybavený v zákonom stanovenej lehote 60 dní (§ 33 odsek 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v úplnom znení) nemá vplyv

na vecnú správnosť rozhodnutia krajskej prokuratúry, keďže sa jedná len o poriadkovú lehotu.

Generálna prokuratúra SR po splnení prieskumnej povinnosti konštatuje, že si v celom rozsahu osvojila vyššie citované rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní, ako vecne správne, vydané v súlade so zákonom na podklade úplne zisteného stavu veci, pričom na ich podrobné písomné odôvodnenie v podrobnostiach poukazujem.

Zo spisového materiálu je zrejmé, že popísané konanie dekana nebolo spôsobilé naplniť zákonné znaky trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 Trestného zákona, nakoľko zákon účinný v čase spáchania skutku (zákon č. 131/2002 Z. z. o vysokých školách) ani študijný poriadok ani skúšobný poriadok Slovenskej zdravotníckej univerzity neriešil situáciu ako postupovať v prípade, keď bol študent prijatý bez splnenia predpísaných podmienok do II. stupňa magisterského štúdia. Teda pokiaľ bol takýto študent už na štúdium prijatý predchádzajúcim vedením, dekan reálne nemal žiadne oprávnenie rozhodnúť o jeho vylúčení zo štúdia. Správne sú taktiež právne úvahy prokurátora o premlčaní trestného stíhania uvedené na strane 7 uznesenia sp. zn. I Pn 301/12-32 a zodpovedajú zisteným skutočnostiam.

K naplneniu skutkovej podstaty trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 Trestného zákona sa vyžaduje, aby páchatel konal úmyselným spôsobom, pričom v konkrétnom prípade nie je možné vyvodiť úmysel v trestnoprávnej rovine konkrétneho subjektu, ktorý konal na základe schváleného a riadne registrovaného študijného poriadku, pričom z jednotlivých odsekov § 103 zákona č. 131/2002 o vysokých školách, tak ako sú uvedené vyššie je možné vyvodiť záver, že ak ministerstvo zaregistrovalo vnútorný predpis, tento je možné považovať za predpis, ktorý je v súlade so zákonom, resp. iným všeobecne záväzným právnym predpisom. Zároveň je potrebné uviesť, že k reparácii takéhoto pochybenia štátneho orgánu však nie sú príslušné orgány činné v trestnom konaní, tak isto orgány činné v trestnom konaní nie sú oprávnené odnímať tituly, ktoré boli získané v rozpore so zákonom.

Navyše z takto ustáleného skutkového deja je zrejmé, že okrem úmyselného zavinenia v rámci činnosti príslušného orgánu absentuje aj prvok moci a rozhodovania, ktoré sú

nevyhnutnou súčasťou (zložkou) pri posudzovaní podozrenia z trestného činu podľa § 326 Trestného zákona.

Vo vzťahu k trestnému činu ohovárania podľa § 373 Trestného zákona je potrebné konštatovať, že odvysielaný príspevok, ktorý bol uverejnený v televíznej relácii nemohol ohroziť samostatne postavenie oznamovateľky a teda neboli naplnené zákonné znaky trestného činu podľa § 373 Trestného zákona, pričom oznamovateľka ani nebola menovaná.

Vo vzťahu k podozreniu zo zločinu marenia spravodlivosti podľa § 344 Trestného zákona sa nepodarilo žiadnym spôsobom preukázať tvrdenia oznamovateľky, pričom by malo ísť o dôkaz rozhodujúci, teda taký, ktorý má mať vplyv na rozhodnutie súdu.

Pokiaľ sa týka námietky ohľadne nahliadnutia do spisu Vašimi osobami v procesnom postavení oznamovateľky plne súhlasím s postupom tak vyšetrovateľky ako aj prokurátora, ktorý bol plne v súlade s ustanovením § 69 odsek 1 Trestného poriadku a nasledujúce, pričom o týchto skutočnostiach Vás vyšetrovateľka OPZ informovala prípisom zo dňa 15. 05. 2013 ako aj dozorujúci prokurátor v rozhodnutí zo dňa 13. 08. 2013 na č. l. 10 uznesenia sp. zn. 1 Pn 301/12-32. Rovnako nebolo zo spisového materiálu zistené, že by ste v jeho priebehu namietali zaujatosť vyšetrovateľky PZ.“

Sťažovatelia tvrdia, že orgány činné v trestnom konaní sa nezaoberali (resp. nedostatočne zoberali) viacerými podozreniami zo spáchania trestných činov, ktoré boli obsiahnuté v ich trestnom oznámení, súvisiacimi s dianím na Slovenskej zdravotníckej univerzite v Bratislave, čím malo dôjsť k neprípustnému zásahu do ich základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods.1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Taktiež namietajú, že orgány činné v trestnom konaní sa nijakým spôsobom nevysporiadali s námietkou zaujatosti, ktorú vzniesli v priebehu konania proti vyšetrovateľke, v dôsledku čoho malo taktiež dôjsť k neprípustnému zásahu do ich základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 16 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 8 dohovoru je v sťažnosti odôvodnené najmä takto:

„Nevyšetrenie podozrenia na trestný čin neoprávneného nakladania s osobnými údajmi podľa § 374 Trestného zákona rektorkou p. [REDAKOVANÉ] neoprávneným ukladaním obrazovej podoby sťažovateľky na identifikačnú kartu sťažovateľky, jej používaním na identifikačnej karte sťažovateľky a jej sprístupnením Okresnému súdu Bratislava III bez akýchkoľvek súvislostí po skončení jej pracovného pomeru na SZU je, podľa nášho názoru, keďže toto podozrenie podporené právne relevantnými argumentmi bolo orgánmi činnými v trestnom konaní aj orgánmi prokuratúry úplne prehliadnuté, je okrem porušenia práva oboch sťažovateľov na súdnu a inú právnu ochranu, najmä porušením práva sťažovateľky na nedotknuteľnosť osoby a ochranu jej súkromia podľa čl. 16 ústavy a na rešpektovanie súkromného a rodinného života, obydli a korešpondencie podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru. Naše právne relevantné argumenty neboli označené ani za nerelevantné.“

Sťažovatelia namietajú nesprávnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní, ktoré im neumožnili nazrieť do vyšetrovacieho spisu, pričom poukazujú na to, že sťažovateľka sa v prípade podozrenia zo spáchania trestného činu neoprávneného nakladania s osobnými údajmi cíti byť nielen oznamovateľkou, ale najmä poškodenou. V tejto súvislosti malo podľa sťažovateľov dôjsť k porušeniu ich základného práva podľa čl. 46 ods.1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, vo vzťahu k sťažovateľke aj k porušeniu základného práva na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a tiež k porušeniu čl. 149 ústavy.

Sťažovatelia argumentujú, že «Rozhodnutím a odôvodnením okresného prokurátora na 7. a 8. strane opakovaného uznesenia potvrdeného rozhodnutím orgánov prokuratúry k udeľovaniu akademických titulov Mgr. na FVZ a k porušeniu § 53 ods. 8 zákona o vysokých školách v znení platnom do 31. decembra 2012 udeľovaním akademických titulov RNDr. a PhDr. na FVZ a FOaZOŠ, bolo podľa nášho názoru porušené naše právo na súdnu a inú právnu ochranu.

až po uplynutí dvoch mesiacov od jeho podania, čo konštatovala aj generálna prokuratúra v napadnutom prípise.

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľa navrhujú, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľov na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupmi a rozhodnutiami orgánov činných v trestnom konaní a orgánov prokuratúry bolo porušené.

Základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupmi a rozhodnutiami orgánov činných v trestnom konaní a orgánov prokuratúry bolo porušené.

Základné právo sťažovateľky na nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia podľa čl. 16 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a na rešpektovanie jej súkromného a rodinného života podľa čl. 8 dohovoru bolo porušené.

Právo sťažovateľov na právnu pomoc v konaní pred inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky bolo porušené.

Právo sťažovateľov na ochranu práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb podľa čl. 149 Ústavy Slovenskej republiky bolo porušené.

Ukladá sa vyšetrovateľovi Okresného riaditeľstva PZ v Bratislave III považovať sťažovateľku za poškodenú v konaní vo veci neoprávneného nakladania s jej osobnými údajmi.

Zrušuje sa

a) uznesenie vyšetrovateľky Okresného riaditeľstva PZ v Bratislave III v konaní č. ORP-351/2-OVK-B3-2012 zo dňa 31. mája 2013,

b) uznesenie prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava III [REDACTED] v konaní č. 1 Pn 301/12-32 zo dňa 13. augusta 2013,

c) rozhodnutie prokurátorky Krajskej prokuratúry Bratislava [REDACTED] v konaní č. Kn 263/12-11 zo dňa 11. novembra 2013,

d) rozhodnutie prokurátora Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky

██████████ v konaní č. IV/1 Gn 501/12/1000-10 zo dňa 16. januára 2014

a vracia na ďalšie konanie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva vzhľadom na dĺžku vyšetrovania, predmet vyšetrovania a zhodnotenie aktivít orgánov činných v trestnom konaní a orgánov prokuratúry, ako aj aplikáciu zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva finančné zadostučinenie sťažovateľovi vo výške 2 500 eur a sťažovateľke aj s ohľadom na porušenie jej práva na nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia podľa čl. 16 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a na rešpektovanie jej súkromného a rodinného života podľa čl. 8 dohovoru, vo výške 3 500 eur, ktoré je Generálna prokuratúra Slovenskej republiky povinná vyplatiť sťažovateľom do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva advokátovi sťažovateľov náhradu trov právneho zastúpenia.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

II.1 K namietanému porušeniu sťažovateľmi označených základných práv a slobôd podľa ústavy a práv podľa dohovoru napadnutým uznesením vyšetrovateľky, napadnutým uznesením okresnej prokuratúry a napadnutým prípisom krajskej prokuratúry, ako aj postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou v prvom rade zdôrazňuje, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Podstata a účel princípu subsidiarity vychádza z toho, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu (m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 156/09, I. ÚS 480/2013). Z princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu možno vyvodíť ústavný príkaz pre každú osobu, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, v zmysle ktorého musí rešpektovať postupnosť ústavnej ochrany, a preto predtým, než podá sťažnosť ústavnému súdu, musí požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (m. m. IV. ÚS 128/04). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred inými orgánmi verejnej moci, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovatelia mali právo podať proti napadnutému uzneseniu vyšetrovateľky sťažnosť (čo aj využili), o ktorej bola oprávnená a aj povinná rozhodnúť okresná prokuratúra. Právomoc okresnej prokuratúry rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľov v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Rovnako právomoc krajskej prokuratúry preskúmať v konaní o podnete napadnuté uznesenie okresnej prokuratúry, ako aj napadnuté uznesenie vyšetrovateľky vylučuje právomoc ústavného súdu. Napokon právomoc generálnej prokuratúry preskúmať v konaní o opakovanom podnete postup krajskej prokuratúry pri vybavovaní podnetu sťažovateľov v predmetnej veci vylučuje právomoc ústavného súdu.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

II.2 K namietanému porušeniu sťažovateľmi označených základných práv a slobôd podľa ústavy a práv podľa dohovoru napadnutým prípisom generálnej prokuratúry a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

Sťažovatelia tvrdia, že napadnutým prípisom generálnej prokuratúry a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, došlo k porušeniu nimi označených základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru. Generálna prokuratúra napadnutým prípisom odložila opakovaný podnet sťažovateľov, ktorým namietali predchádzajúci postup a rozhodnutia vyšetrovateľky a okresnej prokuratúry súvisiaci s ich trestnými oznámeniami, ako aj prípis krajskej prokuratúry, ktorým bol odložený ich podnet smerujúci proti rozhodnutiam vyšetrovateľky a okresnej prokuratúry.

Z napadnutého prípisu generálnej prokuratúry vyplýva, že prokurátor generálnej prokuratúry po preskúmaní príslušnej spisovej dokumentácie (vyšetrovacieho spisu, dozorového spisu okresnej prokuratúry a dohľadového spisu krajskej prokuratúry) podanie sťažovateľov, ktoré kvalifikoval ako opakovaný podnet, odložil „*bez prijatia ďalších opatrení*“ s upozornením, že prípadné ďalšie podania sťažovateľov „*Budú vybavené len pokiaľ budú obsahovať nové skutočnosti (§ 34 odsek 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre)*“.

V nadväznosti na námietky sťažovateľov ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory iných orgánov verejnej moci, ktoré ich pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či náležite zistili skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo svojich zistení vyvodili. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (m. m. I. ÚS 13/00, II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Súčasťou ustálenej judikatúry ústavného súdu aj právny názor, v zmysle ktorého súčasťou základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého porušenie sťažovateľa primárne namietajú, je právo dotknutej osoby (v posudzovanej veci právo sťažovateľov) požiadať o ochranu svojich práv príslušné orgány prokuratúry, či už prostredníctvom podnetu, alebo opakovaného podnetu (§ 31 ods. 2 a § 34 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov), pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť príslušných orgánov prokuratúry zákonom ustanoveným spôsobom sa takýmto podnetom, resp. opakovaným podnetom, zaoberať a o jeho vybavení dotknutú osobu vyrozumieť. Súčasťou tohto práva sťažovateľov (ako ani ďalších práv, ktorých porušenie namietajú) nie je ale právo, aby príslušné orgány prokuratúry ich podnetu, resp. opakovanému podnetu vyhovelí (m. m. napr. I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03, III. ÚS 133/06, IV. ÚS 180/09), t. j. za porušenie základného práva na inú právnu ochranu nemožno považovať samu osebe skutočnosť, že generálna prokuratúra opakovanému podnetu sťažovateľov podľa ich predstáv nevyhovela (napr. I. ÚS 38/02, II. ÚS 358/06, IV. ÚS 28/06 atď.).

Poukazujúc na citované časti napadnutého prípisu generálnej prokuratúry, ako aj napadnutého prípisu krajskej prokuratúry a napadnutých rozhodnutí vyšetrovateľky a okresnej prokuratúry, ústavný súd po preskúmaní dokumentácie priloženej sťažovateľmi k sťažnosti konštatuje, že sťažovateľmi označené orgány činné v trestnom konaní venovali vybavovaniu trestného oznámenia sťažovateľov, ako aj ich ďalších podaní primeranú pozornosť a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovali na všetky ich kľúčové námietky. Táto skutočnosť sama osebe vzhľadom na doterajšiu judikatúru ústavného súdu zakladá dôvod na odmietnutie tejto časti sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej.

Nad rámec tohto predbežného záveru ústavný súd v súvislosti so skutočnosťou, že sťažovatelia namietajú aj porušenie svojich práv podľa dohovoru, konštatuje, že v minulosti už viackrát vyslovil, že základné práva obsiahnuté v ústave vykladá v intenciách dohovoru, teda v intenciách judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len

„ESLP“). Z judikatúry ESLP okrem iného vyplýva, že čl. 6 dohovoru nie je vôbec aplikovateľný na poškodeného v trestnom konaní, ak trestné oznámenie podané údajným poškodeným bolo odložené bez toho, aby bolo začaté trestné stíhanie údajného páchatel'a (Duchoňová proti Českej republike, rozhodnutie z 2. 10. 2006, č. 29858/03, oddiel 1). Z judikatúry ESLP zároveň vyplýva, že čl. 6 je v zásade aplikovateľný, pokiaľ sa poškodený k trestnému konaniu pripojí s cieľom získať náhradu škody, ktorá mu bola trestným činom spôsobená. Namietat' porušenie práv vyplývajúcich z čl. 6 dohovoru nebude môcť ten poškodený, ktorý sa trestného konania zúčastňuje len s cieľom prispieť k odsúdeniu obvineného (Corbu proti Rumunsku, rozhodnutie z 31. 3. 2009, č. 27396/04, body 30 - 33).

Citované právne závery ESLP vzťahujúce sa na osoby poškodené v trestnom konaní sa uplatnením výkladového pravidla *argumentum a maiori ad minus* (úsudok od väčšieho k menšiemu) o to viac vzťahujú na oznamovateľov trestných činov, ktorí nie sú v postavení poškodených. V prípade sťažovateľov (ktorí v posudzovanej veci majú postavenie oznamovateľov podozrení zo spáchania trestných činov) väčšina podozrení vyslovených v ich trestných oznámeniach nesmeruje k ochrane ich individuálnych práv, ale k ochrane verejného záujmu (záujmov) prostredníctvom noriem trestného práva. Z hľadiska posudzovania veci sťažovateľov je podstatná aj skutočnosť, že trestné oznámenia sťažovateľov boli uznesením vyšetrovateľky odmietnuté bez toho, aby vo veci bolo vznesené obvinenie konkrétnej osobe, čo tvorí ďalšiu prekážku toho, aby mohlo byť ich postavenie v posudzovanej veci kvalifikované ako postavenie poškodených.

Sťažovatelia v postavení oznamovateľov podali 8. marca 2012 trestné oznámenie o podozrení zo spáchania trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa, trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku a trestného činu podvodu „na Slovenskej zdravotníckej univerzite v Bratislave“, pričom toto následne rozšírili o ďalšie podozrenia súvisiace s nezákonným obsadzovaním skúšobných komisií, s trestným činom marenia spravodlivosti a trestným činom neoprávneného nakladania s osobnými údajmi, s trestným činom porušovania povinností pri správe cudzieho majetku

a s trestným činom podvodu. Išlo o celý rad podozrení, pričom vo vzťahu k väčšine z nich sťažovatelia ani netvrdia, že by mali mať postavenie poškodených (tento záver nepochybne vyplýva aj z obsahu sťažovateľmi popísaných skutkov týkajúcich sa diania na Slovenskej zdravotníckej univerzite v Bratislave). Jedinú výnimku z tohto hľadiska predstavuje len vyslovenie podozrenia zo spáchania trestného činu neoprávneného nakladania s osobnými údajmi, vo vzťahu ku ktorému sa sťažovateľka „uchádzala“ o priznanie postavenia poškodenej. Sťažovateľka netvrdí, že k porušeniu jej práva na ochranu súkromia podľa čl. 16 ods. 1 ústavy a podľa čl. 8 dohovoru došlo postupom a rozhodnutiami orgánov činných v trestnom konaní, ale konaním rektorky spočívajúcim v „*neoprávnenom ukladaní obrazovej podoby sťažovateľky na identifikačnú kartu sťažovateľky, jej používaním na identifikačnej karte sťažovateľky a jej sprístupnením Okresnému súdu Bratislava III*“. V nadväznosti na uvedené ústavný súd zdôrazňuje, že o právnu ochranu ako osoby poškodenej trestným činom by sa sťažovateľka mohla domáhať len vtedy, ak by rektorke bolo vznesené obvinenie za tento skutok, čo sa však nestalo. Ústavný súd v tejto súvislosti navyše konštatuje, že trestnoprávna ochrana nie je jedinou formou právnej ochrany, ktorej sa sťažovateľka mohla v súvislosti s konaním rektorky domáhať.

Uvedené skutočnosti len potvrdzujú už vyslovený predbežný záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti sťažovateľov, keďže medzi obsahom nimi označených základných práv a slobôd podľa ústavy a práv podľa dohovoru a napadnutým prípisom generálnej prokuratúry neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení.

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľov v časti smerujúcej proti napadnutému prípisu generálnej prokuratúry a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. októbra 2015